

**Iwona Bąk, Małgorzata
Matlegiewicz**

**Przestrzenne zróżnicowanie
atrakcyjności turystycznej
województw w Polsce w 2008 roku**

Ekonomiczne Problemy Usług nr 52, 57-67

2010

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

IWONA BĄK, MAŁGORZATA MATLEGIEWICZ

Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie

PRZESTRZENNE ZRÓŻNICOWANIE ATRAKCYJNOŚCI TURYSTYCZNEJ WOJEWÓDZTW W POLSCE W 2008 ROKU

Wprowadzenie

Współczesna turystyka jako zjawisko społeczne i gospodarcze opiera się na wielu czynnikach, do których należy między innymi zaliczyć „potrzeby człowieka i jego motywacje, czas wolny od pracy, siłę nabywczą ludności, urbanizację, stan środowiska przyrodniczego, środowisko społeczne, psychologiczne i socjologiczne, konsekwencje rozwoju cywilizacji, walory turystyczne, politykę państwa w dziedzinie turystyki, rozwój transportu”¹. Jednym z ważnych czynników wpływających na rozwój turystyki w regionie są walory turystyczne, często zwane również „dobrami turystycznymi” bądź „zasobami turystycznymi”. Wprawdzie każde z tych pojęć różni się nieco od siebie i zawiera inne treści, to jednak w ogólności można je uznać za walory turystyczne regionu. Walory turystyczne, uznane za atrakcje turystyczne, są dla regionu źródłem zaspokajania potrzeb turystów w zakresie wypoczynku, rekreacji, wycieczek krajoznawczych czy też leczenia sanatoryjnego. Przedmiotem zainteresowania turystów są zatem walory turystyczne stanowiące zasoby środowiska naturalnego i kulturowego oraz obiekty pozaprzyrodnicze, które stają się przedmiotem zainteresowania turystów i decydują o atrakcyjności turystycznej regionu.

Atrakcyjność turystyczna regionu rozumiana jest jako właściwość obszaru charakteryzująca się określonym zespołem cech przyrodniczych lub pozaprzyrodni-

---

¹ K. Kałamucki, *Walory przyrodnicze czynnikiem stymulującym rozwój turystyki w województwie podlaskim*, w: *Walory przyrodnicze jako czynnik rozwoju regionu wschodniej Polski*, red. R. Horodeński, C. Sadowska-Snarska, Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Białymstoku, Białystok 2003.

czych, które są przedmiotem zainteresowania turystów. Atrakcyjność turystyczna jest odczuciem subiektywnym. Nie zawsze środowisko geograficzne, społeczne czy kulturowe stanowi atrakcję dla turysty. Częstokroć cisza, spokój, gościnność mieszkańców, dostępność do rozrywek, nowe znajomości bądź wiedza o regionie mogą być magnesem przyciągającym turystów i one stanowią o rozwoju turystyki w regionie. Do czynników ważnych w ocenie stopnia atrakcyjności turystycznej regionu należy zaliczyć:

- walory przyrodnicze,
- zagospodarowanie turystyczne (infrastruktura turystyczna),
- dostępność komunikacyjną.

Celem niniejszego artykułu jest badanie przestrzennego zróżnicowania atrakcyjności turystycznej w Polsce według województw w 2008 roku. Do badania wybrano zmienne diagnostyczne, charakteryzujące powiązania turystyki z różnymi dziedzinami życia społeczno-gospodarczego. Analizę przeprowadzono za pomocą taksonomicznego miernika rozwoju.

1. Atrakcyjność turystyczna regionu

Jednym z istotnych czynników atrakcyjności turystycznej regionu są walory turystyczne. Pod tym pojęciem należy rozumieć zespół dóbr danych przez naturę, ukształtowanych przez historię i tworzonych przez współczesność. Do walorów przyrodniczych należy więc zaliczyć wszystkie zjawiska związane ze środowiskiem przyrodniczym. T. Lijewski i inni dokonali podziału walorów przyrodniczych na trzy grupy (tabela 1).

Tabela 1

Klasyfikacja walorów przyrodniczych

Walory przyrodnicze		
Ukształtowane bez ingerencji człowieka	Utworzone przez człowieka	Inne
osobliwości flory i fauny, skałki i grupy skał, wąwozy, doliny, przełomy rzeczne, wodospady, źródła i wywierzyiska, jaskinie i grotty, głazy narzutowe i głazowiska, inne obiekty geologiczne	parki zabytkowe, muzea i zbiory przyrodnicze, ogrody botaniczne, ogrody zoologiczne	punkty widokowe, parki narodowe, parki krajobrazowe, inne obszary objęte ochroną

Źródło: T. Lijewski, B. Mikułowski, J. Wyrzykowski, *Geografia turystyki Polski*, PWE, Warszawa 2002, s. 92.

Walory przyrodnicze leżą u podstaw rozwoju turystyki. Miejsca, w których natura jest wciąż nienaruszona, gdzie można spotkać unikalne egzemplarze flory i fauny, zaszyć się w ciszy z dala od szumu i zgiełku wielkomiejskiego – to walory poszukiwane przez turystów. Duża lesistość terenów oferujących zdrowe powietrze, unikalne rośliny i grzyby sprawiają, że tereny te są chętnie odwiedzane przez wielu turystów w różnych porach roku. Podobnie atrakcyjne turystycznie są tereny nadmorskie, jeziora i czyste rzeki.

Stopień atrakcyjności różnorodnych walorów przyrodniczych ma charakter względny i w dużej mierze zależy od przygotowania tych terenów do uprawiania turystyki, ich reklamy i zagospodarowania oraz zapotrzebowania turystów na ten rodzaj wypoczynku i rekreacji.

Kolejnym elementem atrakcyjności turystycznej jest zagospodarowanie turystyczne (infrastruktura turystyczna). Do tej grupy obiektów należą urządzenia turystyczne, które zabezpieczają turystom przyjeżdżającym na wypoczynek możliwość korzystania z uroków wybranego przez nich miejsca wczasowego. Infrastruktura turystyczną można podzielić na infrastrukturę techniczną i społeczną. Infrastruktura techniczna to baza noclegowa, baza gastronomiczna, obiekty sportowe, obiekty kultury, szlaki turystyczne, wyciągi narciarskie, drogi i żegluga turystyczna itp. Infrastruktura społeczna to między innymi biura turystyczne, informacja turystyczna, urządzenia rozrywkowe, punkty handlowe i usługowe. Dobrze zagospodarowane ośrodki turystyczne prowadzą do wzrostu intensywności odwiedzania regionu przez turystów, powtarzania pobytu, przywiązania do regionu i społeczności lokalnej, a tym samym promowania atrakcji turystycznych oferowanych przez region. Możliwości dojazdu do danego regionu i możliwość poruszania się po nim zapewniają różne rodzaje transportu, takie jak: transport lądowy, samochodowy, wodny, morski i lotniczy.

Każdy turysta podczas swojego pobytu w miejscu wypoczynku w mniejszym lub większym stopniu korzysta z transportu. Dostępność komunikacyjna w regionie stymuluje rozwój turystyki, zaś rodzaj uprawianej turystyki ma wpływ na zagospodarowanie i rozwój określonych środków transportu. Niedostateczny rozwój środków transportu wyklucza lub ogranicza rozwój turystyki. Wraz ze wzrostem możliwości społeczeństwa wzrasta zapotrzebowanie na skracanie czasu przeznaczonego na dojazd do wczasowiska. Tylko sprawny i bezpieczny dojazd zachęci turystów do odwiedzania interesującego ich miejsca wypoczynku. Dostępność komunikacyjna zatem określana jest jako sprawność w obsłudze transportowej w regionie, wyrażona ilością i częstotliwością połączeń komunikacyjnych, rodzajem eksploatowanych środków transportowych, jakością obsługi pasażerów oraz ceną za usługi przewozowe. Dobra dostępność komunikacyjna jest ważnym i nieodzownym czynnikiem rozwoju turystyki w regionie i podnosi atrakcyjność oferowanych usług.

2. Badanie atrakcyjności turystycznej w województwach Polski

Turystyka wewnątrz krajowa, rozumiana jako suma turystyki krajowej i zagranicznej przyjazdowej, jest nierównomiernie rozłożona na obszarze kraju. Poszczególne województwa charakteryzuje bowiem różny poziom warunków recepcji turystów krajowych i zagranicznych. Różny jest więc ich udział w ogólnej liczbie uczestników turystyki wewnątrz krajowej. Najwięcej obiektów noclegowych w 2008 roku posiadały następujące województwa: małopolskie (12,72%), zachodniopomorskie (12,25%) i pomorskie (11,99%). Tylko 1,69% obiektów zlokalizowane było w województwie opolskim (tabela 2), zaś liczba przygotowanych w nim miejsc noclegowych przekroczyła zaledwie 1%. Podobna sytuacja występowała w województwie świętokrzyskim. Największym zainteresowaniem wśród turystów cieszyły się województwa małopolskie i mazowieckie. Natomiast najwięcej noclegów udzielono turystom w województwie zachodniopomorskim (17,71%).

Tabela 2

Ruch turystyczny w Polsce według województw w 2008 roku

Województwo	Obiekty turystyczne		Miejsca noclegowe		Korzystający z noclegów		Udzielone noclegi	
	w liczb. bezw.	w %	w liczb. bezw.	w %	w liczb. bezw.	w %	w liczb. bezw.	w %
POLSKA	6857	100,0	596998	100,00	19556102	100,0	56645518	100,0
dolnośląskie	736	10,73	48526	8,13	2012586	10,29	5229121	9,23
kujawsko-pomorskie	306	4,46	24746	4,15	778400	3,98	2892903	5,11
lubelskie	298	4,35	18742	3,14	677166	3,46	1555548	2,75
lubuskie	335	4,89	24578	4,12	703590	3,60	1524694	2,69
łódzkie	216	3,15	16301	2,73	891886	4,56	1864377	3,29
małopolskie	872	12,72	68809	11,53	2711416	13,86	7953631	14,04
mazowieckie	325	4,74	40524	6,79	2708116	13,85	5106840	9,02
opolskie	116	1,69	7589	1,27	242127	1,24	635988	1,12
podkarpackie	355	5,18	21349	3,58	619372	3,17	1886570	3,33
podlaskie	166	2,42	11006	1,84	462169	2,36	907520	1,60
pomorskie	822	11,99	85298	14,29	1595316	8,16	6166428	10,89
śląskie	423	6,17	35528	5,95	1647814	8,43	4333866	7,65
świętokrzyskie	123	1,79	9492	1,59	353990	1,81	1072492	1,89
warmińsko-mazurskie	384	5,60	38736	6,49	906053	4,63	2459639	4,34
wielkopolskie	540	7,88	37974	6,36	1503521	7,69	3022100	5,34
zachodniopomorskie	840	12,25	107800	18,06	1742580	8,91	10033801	17,71

Źródło: *Turystyka w 2008 roku*, GUS, Warszawa 2008 i obliczenia własne.

Reforma organizacji terytorialnej Polski wprowadzona z dniem 1 stycznia 1999 roku otworzyła szeroki proces zmian gospodarczych, społecznych i administracyjnych. Powstanie 16 województw – regionów otworzyło nowe możliwości w zakresie strategii rozwoju kraju. Województwo – region prowadzi własną politykę rozwoju regionalnego, kreuje i dynamizuje wzrost gospodarczy w oparciu o własny, specyficzny dla danego regionu zasób czynników, środków finansowych i własne procedury polityki regionalnej. W rezultacie samorząd województwa jest odpowiedzialny za realizację polityki rozwoju swojego województwa we wszystkich dziedzinach gospodarki. W zakresie rozwoju turystyki strategia rozwoju województwa uzależniona jest w dużej mierze od zasobów i atrakcyjności turystycznej województwa – regionu. Ważnym czynnikiem oceny rozwoju turystyki w województwach Polski jest określenie miernika rozwoju atrakcyjności turystycznej w poszczególnych województwach.

Do analizy przestrzennego zróżnicowania poziomu atrakcyjności turystycznej w województwach Polski wykorzystano łącznie 19 cech (wskaźników), charakteryzujących powiązania turystyki z różnymi dziedzinami życia społeczno-gospodarczego:

X_1 – powierzchnia o szczególnych walorach przyrodniczych prawnie chroniona (w %),

X_2 – lesistość w % (stosunek powierzchni leśnej do powierzchni ogółem),

X_3 – liczba mieszkań na 1000 mieszkańców,

X_4 – powierzchnia mieszkalna w m^2 na 1 osobę,

X_5 – długość dróg publicznych o twardej nawierzchni w km na 100 km^2 powierzchni,

X_6 – liczba placówek pocztowych na 10 tys. mieszkańców,

X_7 – liczba łączy telefonicznych na 1000 mieszkańców,

X_8 – liczba ludności na 1 sklep,

X_9 – długość linii kolejowych eksploatowanych normalnotorowych w km na 100 km^2 powierzchni,

X_{10} – liczba łóżek w szpitalach na 10 tys. mieszkańców,

X_{11} – liczba samochodów osobowych zarejestrowanych na 1000 mieszkańców,

X_{12} – liczba obiektów turystycznych na 1000 mieszkańców,

X_{13} – liczba miejsc noclegowych na 1000 mieszkańców,

X_{14} – liczba miejsc na widowni w teatrach i instytucjach muzycznych na 1000 mieszkańców,

X_{15} – liczba muzeów i oddziałów muzealnych na 1000 mieszkańców,

X_{16} – liczba kin na 1000 mieszkańców,

X_{17} – liczba miejsc na widowni w kinach stałych na 1000 mieszkańców,

X_{18} – liczba placówek bibliotecznych na 1000 mieszkańców,

X_{19} – liczba miejsc w czytelnich na 1000 mieszkańców.

W dalszej części artykułu zastosowano metodę doboru cech Z. Hellwiga². Punktem wyjścia w tej metodzie jest macierz R współczynników korelacji między potencjalnymi cechami diagnostycznymi. Dla każdego wiersza tej macierzy wyznaczono sumę wartości bezwzględnej współczynników korelacji. Największa suma odpowiadała wierszowi z cechą X_{16} i dlatego została ona uznana za pierwszą cechę centralną. Cechami satelitarnymi w stosunku do tej cechy są: X_5 , X_6 , X_{15} , X_{17} , X_{18} , X_{19} , dla których współczynniki korelacji z cechą X_{16} są nie mniejsze co do modułu niż 0,5. Skreślając odpowiednie wiersze i kolumny, cechy te eliminuje się z dalszych rozważań i otrzymuje się zredukowaną macierz korelacji R' . Powyższe postępowanie powtórzono jeszcze dwa razy, otrzymując dalsze skupienia oraz ostateczną zredukowaną macierz korelacji zmiennych izolowanych (tabela 3).

Tabela 3

Zredukowana macierz współczynników korelacji między zmiennymi izolowanymi

Cechy	X_1	X_2	X_7	X_9	X_{10}
X_1	1	0,2163	-0,3690	-0,2390	-0,4720
X_2	0,2163	1	0,1331	0,1228	-0,2677
X_7	-0,3690	0,1331	1	-0,0109	0,0726
X_9	-0,2390	0,1228	-0,0109	1	0,3388
X_{10}	-0,4720	-0,2677	0,0726	0,3388	1

Źródło: obliczenia własne.

W badaniu jako cechy diagnostyczne ostatecznie przyjęto dwie cechy centralne: X_{12} i X_{16} oraz podane w tabeli 3 cechy izolowane. Wszystkie przyjęte do dalszej analizy cechy okazały się stymulantami. Dla zmiennych przyjętych do badania policzono podstawowe statystyki opisowe, których wartości przedstawiono w tabeli 4.

² Por. E. Nowak, *Metody taksonomiczne w klasyfikacji obiektów społeczno-gospodarczych*, PWE, Warszawa 1990, s. 28–29.

Tabela 4

Statystyczna charakterystyka cech diagnostycznych

Zmienna	$\bar{x}$	$S(x)$	V_i	ω_i
X_1	33,41	12,49	37,40	0,160
X_2	29,16	6,80	23,33	0,100
X_7	221,44	27,65	12,49	0,053
X_9	6,90	3,08	44,63	0,191
X_{10}	45,13	4,59	10,16	0,044
X_{12}	0,15	0,09	58,10	0,249
X_{16}	0,01	0,01	47,47	0,203

Źródło: *Rocznik Statystyczny Województw*, GUS, Warszawa 2008 i obliczenia własne.

Na podstawie wartości współczynnika zmienności wyznaczono mierniki ω_i , które można interpretować jako wagi określające relatywne znaczenie poszczególnych zmiennych diagnostycznych. Mierniki wyznaczono z następującego wzoru³:

$$\omega_i = \frac{V_i}{\sum_{i=1}^n V_i}$$

Przy badaniu atrakcyjności turystycznej największe znaczenie mają zmienne: X_{12} i X_{16} , natomiast zmienna X_{10} w najmniejszym stopniu wpływa na badane zjawisko.

W celu zbadania przestrzennego zróżnicowania atrakcyjności turystycznej w województwach Polski zastosowano taksonomiczny miernik rozwoju. Ze względu na różne jednostki miar wybranych cech należy sprowadzić je do porównywalności, stosując normalizację według następującej formuły:

$$z_{ki} = \frac{x_{ki}}{\bar{x}_k},$$

gdzie:

k – numer cechy, $k = 1, 2, \dots, m$;

i – numer obiektu (powiatu), $i = 1, 2, \dots, 20$;

z_{ki} – znormalizowana wartość k -tej cechy w i -tym obiekcie,

x_{ki} – pierwotna wartość cechy,

$\bar{x}_k$ – średnia arytmetyczna k -tej cechy.

³ *Ibidem*, s. 34–35.

Podstawą normalizacji cech diagnostycznych w powyższej formule jest średnia arytmetyczna, obliczana w następujący sposób:

$$\bar{x}_k = \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n x_{ki}$$

Znormalizowane cechy odznaczają się dwiema właściwościami:

- suma wartości każdej z nich jest równa liczbie obiektów n ,
- średnia arytmetyczna każdej z nich jest równa jedności.

W oparciu o znormalizowane wartości cech diagnostycznych skonstruowany został taksonomiczny miernik rozwoju:

$$z_i = \frac{1}{m} \sum_{k=1}^m z_{ki}$$

gdzie:

z_i – wartość taksonomicznego miernika rozwoju dla i -tego obiektu,

z_{ki} – znormalizowana wartość k -tej cechy w i -tym obiekcie.

Miernik ten charakteryzuje się podobnymi właściwościami jak znormalizowane wartości cech, to znaczy jego średnia arytmetyczna jest równa jedności. Umożliwia to przeprowadzenie porównań rozwoju obiektów wielocechowych. Im większą wartość przyjmuje miernik z_i , tym wyższym poziomem zjawiska odznacza się obiekt. Jeżeli zatem $z_i > 1$, to obiekt osiąga wyższy poziom rozwoju niż przeciętnie w całym zbiorze obiektów. Jeżeli natomiast $z_i < 1$, to obiekt ten osiągnął niższy poziom rozwoju niż średnio w zbiorze porównywanych jednostek.

W tabeli 5 przedstawiono województwa uporządkowane według malejących wartości taksonomicznego miernika atrakcyjności turystycznej.

Taksonomiczne mierniki rozwoju zastępują opis badanych obiektów za pomocą wielu cech opisem za pomocą jednej agregatywnej wielkości. Umożliwia to poza uszeregowaniem obiektów również ich podział na grupy o zbliżonym poziomie rozwoju.

Zbiór wszystkich województw w Polsce podzielono na cztery grupy obejmujące obiekty o wartościach miernika rozwoju z następujących przedziałów:

- grupa 1 województw: $z_i \geq \bar{z} + S_z$,
- grupa 2 województw: $\bar{z} + S_z > z_i \geq \bar{z}$,
- grupa 3 województw: $\bar{z} > z_i \geq \bar{z} - S_z$,
- grupa 4 województw: $z_i < \bar{z} - S_z$.

Tabela 5

Kolejność województw pod względem taksonomicznego miernika atrakcyjności turystycznej w 2008 roku

Numer miejsca	Województwa	Wartość miernika z_i
1	śląskie	1,3272
2	małopolskie	1,2848
3	dolnośląskie	1,1696
4	pomorskie	1,0908
5	wielkopolskie	1,0650
6	zachodniopomorskie	1,0552
7	mazowieckie	1,0395
8	lubuskie	1,0242
9	podkarpackie	1,0087
10	warmińsko-mazurskie	0,9416
11	świętokrzyskie	0,8852
12	łódzkie	0,8467
13	kujawsko-pomorskie	0,8448
14	lubelskie	0,8207
15	podlaskie	0,8039
16	opolskie	0,7921

Źródło: obliczenia własne.

Wyniki podziału województw na grupy typologiczne według miernika rozwoju charakteryzującego przestrzenne zróżnicowanie atrakcyjności turystycznej przedstawiono w tabeli 6.

Tabela 6

Podział województw na grupy według taksonomicznego miernika rozwoju atrakcyjności turystycznej w 2008 roku

Grupa	Przedział wartości miary w grupie	Województwa	
1	powyżej 1,1606	3	śląskie, dolnośląskie, małopolskie
2	1,1606–1,0000	6	pomorskie, wielkopolskie, zachodniopomorskie, mazowieckie, lubuskie, podkarpackie
3	1,0000–0,8394	4	warmińsko-mazurskie, świętokrzyskie, łódzkie, kujawsko-pomorskie
4	poniżej 0,8394	3	lubelskie, podlaskie, opolskie

Źródło: obliczenia własne.

Podsumowanie

W Polsce obserwuje się duże zróżnicowanie przestrzenne województw ze względu na poziom atrakcyjności turystycznej. Najwyższym poziomem pod względem badanego zjawiska charakteryzują się trzy województwa, które zaliczono do pierwszej, najlepszej grupy. Na tak wysoką ocenę rozpatrywanych obiektów wpływ miała przede wszystkim dobrze rozwinięta infrastruktura turystyczna, służąca zarówno ludności miejscowej, jak i odwiedzającym turystom. Pierwsze miejsce w rankingu zajęło województwo śląskie, które charakteryzuje się największą w Polsce liczbą łóżek w szpitalach przypadających na 10 tys. mieszkańców oraz liczbą kin stałych na 1000 mieszkańców. Wysoka pozycja województwa dolnośląskiego wynika przede wszystkim z dużego udziału powierzchni o szczególnych walorach przyrodniczych prawnie chronionej w powierzchni ogółem. W najlepszej grupie znalazło się również województwo małopolskie, które posiada największą w kraju liczbę obiektów turystycznych przypadających na 1000 mieszkańców.

Skupienie drugie obejmuje sześć obiektów (województw), w których większość wartości zmiennych oscyluje wokół średnich ogólnych. Jednak znaczna część województw w Polsce charakteryzuje się niekorzystnymi wskaźnikami dotyczącymi poziomu atrakcyjności turystycznej i dlatego zaliczono je do trzeciej i czwartej grupy typologicznej. Wyodrębnione w ramach tych grup obiekty odznaczają się słabszą infrastrukturą turystyczną oraz mniej korzystnymi walorami środowiska przyrodniczego.

Otrzymane wyniki porządkowania mogą budzić pewne wątpliwości, ale należy pamiętać, że jest to ranking jedynie dla analizowanych cech diagnostycznych. Przy innym zestawie zmiennych pozycje województw z pewnością mogłyby ulec zmianie.

Z przeprowadzonej analizy wynika, że rozmieszczenie bazy noclegowej w Polsce ujawnia wyraźne związki lokalizacji bazy i terytorialnego rozmieszczenia walorów turystycznych. Konsekwencją nierównomiernego przestrzennego rozmieszczenia walorów turystycznych i infrastruktury turystycznej w kraju jest nierównomierny rozkład ruchu turystycznego.

SPATIAL DIVERSITY OF TOURIST ATTRACTIVENESS VOIVODESHIPS IN POLAND IN 2008

Summary

A survey of spatial diversity of tourist attractiveness according to voivodeships (provinces) in Poland was conducted in 2008. A set of diagnostic variables characteris-

tic of links with various branches of social and economic life has been selected. The analysis has been carried using taxonomic growth test. The distinction of measured objects has been made on the basis of synthetic measures and four typological groups including objects with similar level of development of the tested phenomenon were separated.

Translated by Alicja Markiewicz